

Kederli Bir İsyandı Özlem

– S. Yetgin · 02 Mart 2014

Arsız bir ayaz yalpası olurdu gün, unutulmaz mevsimlerin yorgun vakitlerinden ve terli bileklerimden sızan umutla ruhum tuşlara dokundukça.../

Yılgın adımlarımın tozları birikirdi gönül arşivlerimde, yaşamak bir karış umut, üç-beş yudum suydu, ben kurşunlara yürek sevilerimi nakşettikçe.../

Çatıya başıboş yağmurun sesi düşer, ben kocaman odalarda üşürdüm, yapayalnızlığımın kıymıklarını ördek sobalara atarak gönlümün hicazını sevinçle bölüştükçe.../

Kırılırdı an, kabuk bağlardı ruhumda zaman ve ruhumun kitaplığında başa sarardı hızla tükenen zaman ömrümün şiir bobinleri yoksul düşüncülerle döndükçe.../

Zorlu yanıtların cesaret kulelerinde aşk ve nefreti arar simyacılar, ayrılıktan uzaklara yelken açanların ve merhabaların kanatlarını arşa takanların sadakat temsili başlar sonra. Ölüm ile uhdeli, yaşamak ile sözleşmeli yüreklerimizin kırık uzantılarında bir gül düşer sulara ve alır götürür dalga ile işbirliği yapan rüzgâr bizi ölümsüzlüğe. Düş bizim için yabancı bir eda gibi gülümser başucumuzda ve seslenir her suskuda 'aşk' diye.

Gecenin öte yarısında iki kişilik kederlerin mülteci kamplarında ayrılık düşer gözlerden denizlere. O ufuk çizgisinde aşkı anlatır mağrur dilimiz sevgiyi bilmezlere. Bir tek düşlere ilişemez saatler, akrep ile yelkovanın ritmi yer bulur geniş yüreklerde. Yangını örseleyen yine kundakçısı, yani rüzgârdır. Kırık lahitlerin üzerinde ufku izlerken biz, başucumuzdaki kangren davaları karıştırır yüreğimiz, avuç içi bir yalnızlığın aşikâre düşünceleriyle avunurken aşkı besler özlemlerimiz.

Yönünü kaybeden fırtınayla raks ediyor bulut, mahşerin atları eşeler iken toprağı. Sevda tasayla sancılanan göğsümde bir atımlık kül, özlem içli bir türkü olur, ruhumun denizlerini kokusuyla kavurur iken hercai bir gül. Tutkuyla ıslanır dudağım seni özledikçe, madımak yangınların unutulmamış anılarını gövdesinde saklar iken kanla yıkanan gün. Aşk biçiyor terziler uzak barakalarda, yorgun gövdemin arşınlarını ölümün dikenli çitleriyle çevirir iken kanlı bir tül.

Dalla sevişen yaprağın dürtüsüdür hüznün, toprağın kırıptılı yüzünü öperek karıştır derine. Aşk, sönmemiş bir yangının soylu posasıdır, asırları resmederek yerleşir yürekteki tualine. Umut asarız bu yüzden her mevsim bıkmadan yaşam duvarımızın çentiklerine, yalnızlık sokulur sonra yoksul kavuşturmalarla birbirine sürtünerek derinleşen avuç içlerimizdeki aşkın artığı hayat çizgilerine.

Acının dile küskün rengiyle ve korkunun rengini düşe bulayıp içtikçe biz, saydam bir yanılısama şavkı vurur yüreğimize. Sözcükler sökün ederken bedenimizden uzaklara ruhumuzdur bizden fazla acıyan ve o derinliktir dizelerde şiir ile özlemi kucaklayan. Cam suya düştüğünde acımsı bir ses çıkarması bundandır, bundandır canımızı acıtan suskuların kaşınan yaralarını okşadıkça kanayışımız.

Kaygıyla eskiyen zamanların diş ağrısı gibi ve korkuyla titreyen vakitlerin sargı tutmaz yarası gibi sözler birleştiririz gün ışığı kaybolmadan düşlere. Avuçlarımızdaki o kader çizgilerine gecenin ayazı sığır, dünlerimiz harcanmış bir pastil gibi başucumuzda yorgunluğumuz olur.

Gönlümüzün kıyılarına içsel öfkelerini bırakan anların hüznünlü ağlayışlarıyla silkeliriz ıslanan saçlarımızı, toprak sevinçli bir nidayla yüzümüze gülümser. Korkak adımlarla arşınlarız hayatı, ömür dediğin şey hızla gelip geçer. Çılgınlık ekili ovaları kucaklarız o an, aşkın başakları güneşi koynunda ister.

Gözlerimize sokulan korsan bulutların inciten mevsimlerinde gün kızarır doğarken, barut yeşili bir tuvale renkler düşer ağırlı. Firuze renklerle aynalara gülüşler sürerken biz kanamalı günlere sokarız ayaklarımızı. Duruşumuzu kavuniçi bir yüreğe hapsederek yaşar gideriz. İpekten bir öpüştür ateşli tutkular patlamalarında dansımız. Üşüyen parmaklarımıza aşk'ı belerken kovanlarımızdaki polenleri süreriz yüreğimize. Tropik gülüşlerle dün unutulur ve an yaşanır. Yalnızlığın sınırları iki kişilik bir dünya'dır, sarıldıkça biz ona talanlanır.

İnsanlar döndüler yeniden hazla ve hüznünlü parsellenmiş peteklere, yanık türküler kıyımında hızla döner iken küre. Bir kadın sarı kumlardan fal açar, yangın artığı tesellilerle örselenir iken alevin sırdaşı sırlar ile. Tutkuyu sağır dudağımdan anlar birazdan, yapışkan ruletinden ömrün ben şans arar iken zarlarda. Aşk biçer hayat tenime ah, bıçkın ruhumun muradı sevgi iken, petekler uykuya dalar, sevgiyle öperim ben aşkı umudun tuş olduğu terli yataklarda.

Bir bulut sığınağına sokulsam şimdi, ıslanmış şehirlerin bacalarından tüten aşka misafir olsam. Serin rüzgârın yüzüme sürtünen hazzıyla sana dolsam, sana boşalsam, kanamalı çılgınlıklarına avuç olsam, han olsam. Kıyam duvarlarında kâinatın ben, ah leyli isyanın olsam, yosun sevdası gözlerinin panayırlarında kulelere çıksam. Senli meridyeninde bu anlaşılmaz evrenin dumur tutkuların odalarında seni sarsam, gurur perdelerini yırtıp hırçın sulara atsam. Devrilsem ansızın yanına, yanık bir ormanda el ele seninle AŞKA kaybolsam.

Selahattin YETGİN